

на това мечтано пътуване. Но това съзнание не раждаше никаква радост, нито дори остра мъка: то беше окончателно опустошение.

Съпругътъ, вече удобно легналъ въ празното купе, спѣше отсреща. Отъ полуотворената му уста излизаше тихо съсѣкане на здравъ, уморенъ човѣкъ. Тя погледна това спокойно, грубо лице, съ набола, небръсната отъ вчера брада, съзрѣ скжпата автоматична писалка която се подаваше отъ горния джebъ — и внезапно нѣщо съвършено чуждо, почти враждебно, примѣсено съ смѣтно чувство на противностъ, се плъзна въ сърдцето ѝ. Изведнажъ се усети сама, съвсемъ сама, като въ непозната страна, откъсната отъ всичко, което бѣ имало нѣкаква цена за нея. Това бѣше страшно: тая полубѣла, преваляща нощъ, тоя заспалъ влакъ, който я водѣше на нѣкъде. Къде?... Тя потърка чело, струваше ѝ се че трѣбва да намѣри една последна опора. Отвори чантичката си, извади портретъ на засмѣно тригодишно дете, загледа се въ него. И отново (Какво чудовище съмъ! — помисли въ сжщия мигъ тя) нищо не помръдна въ нея, въ тая